

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., ve věci

žalobce: **SDR- stavby demolice recyklace s.r.o. „v likvidaci“**
sídlem Záměstní 1155/27, Slezská Ostrava, 710 00 Ostrava
zastoupený advokátem Mgr. Janem Drevňákem
sídlem Emila Filly 296/13, 709 00 Ostrava

proti

žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**
sídlem Kolářská 451/13, 746 01 Opava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 2. 2020, č. j. 7145/1.30/19-5, ve věci
přestupků na úseku bezpečnosti práce

takto:

Shodu s prvopisem potvrzuje

- I. Rozhodnutí Státního úřadu inspekce práce ze dne 14. 2. 2020, č. j. 7145/1.30/19-5 se **zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 23 570 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta Mgr. Jana Drevňáka, sídlem Emila Filly 296/13, 709 00 Ostrava- Mariánské Hory.

Odůvodnění:

1. Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 2. 2020, č. j. 7145/1.30/19-5, jímž bylo na základě odvolání žalobce částečně potvrzeno a částečně změněno rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Moravskoslezský kraj a Olomoucký kraj (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 21. 6. 2019, č. j. 3855/10.30/19-11, kterým byl žalobce uznán vinným z přestupků na úseku bezpečnosti práce podle § 30 odst. 1 písm. s) a písm. n) zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, v platném znění (dále jen „zákon o inspekci práce“) a byla mu uložena pokuta ve výši 246 000 Kč.
2. V podané žalobě žalobce uvedl tyto žalobní body:
 - 1) Důkazy provedenými v řízení před správním orgánem 1. stupně bylo prokázáno, že žalobce zajistil, aby se všechny zodpovědné osoby a zaměstnanci seznámili s technologickým postupem předmětných bouracích prací, zejména pak zaměstnanec P. A., který vykonával funkci stavbyvedoucího a odpovědného zástupce žalobce, a D. R., který v době úrazu ovládal předmětné zařízení. Žalobce zajistil vše, co mu ukládají právní předpisy a prováděcí normy tak, aby byly splněny požadavky na organizaci práce. Z jeho strany nebyl porušen žádný předpis, když naopak zajistil veškeré nezbytné podmínky, dokumenty a podklady a současně přijal taková opatření, aby k žádnému úrazu zaměstnance nedošlo. Odpovědnost žalobce byla nesprávně dovozena, když objektivní odpovědnost není absolutní a měla by být umožněna liberace pachatele deliktu. Správní orgány obou stupňů nebyly schopny konkretizovat, jakým konkrétním povinností žalobce nedostál, resp. které ukládané povinnosti svým postupem porušil a jaké kroky měly být ze strany žalobce učiněny, aby ke vzniku škodní události nedošlo. Ani z rozhodnutí žalovaného se žalobce nedozvěděl, co měl udělat navíc, aby nedošlo k tvrzenému porušení zákona, což považuje za vyjádření libovůle. Žalobce má od počátku za to, že učinil vše, aby bourací práce byly provedeny v souladu s technologickým postupem. Předmětný pracovní úraz byl následkem vědomého a úmyslného excesu samotných zaměstnanců, a to poškozeného R. a stavbyvedoucího A. Odpovědnost žalobce podle trestního práva a zákona o inspekci práce spolu úzce souvisí a je nutno poukázat na závěry policejních orgánů, že žalobce nijak nepochybil. Naopak orgány činné v trestním řízení dospěly k závěru, že svou povinnost porušil stavbyvedoucí A., který nechal zaměstnance R. provádět bourací práce tak, jak bylo zjištěno. Oba zaměstnanci věděli, jak mají bourací práce provádět, měli k tomu veškeré informace a potřebné pracovní pomůcky a i přesto postup porušili a nijak neinformovali žalobce. Žalobce odkázal na jiný skutkově

podobný případ č. j. OIP 8871/10.42/19.1, kdy došlo k úrazu zaměstnance, resp. podmíněnému zastavení trestního stíhání pro přečin těžkého ublížení na zdraví, když oblastní inspektorát neshledal ve vztahu zaměstnavatele žádného pochybení. Napadeným rozhodnutím byla porušena zásada předvídatelnosti rozhodnutí správních orgánů, které mají v obdobných případech rozhodovat stejně.

- 2) Pokud jde o druhý přestupek podle § 30 odst. 1 písm. n) zákona o inspekci práce, bylo žalobci vytýkáno, že nezaslal včas v zákonem stanovené lhůtě příslušnému OIP záznam o úrazu zaměstnance R., za což byla žalobci uložena pokuta v přepočtu zhruba 146 000 Kč. Pracovní úraz byl však bezodkladně oznámen policii a následně samotnému OIP, o čemž svědčí kontrola na místě provedená dne 12. 3. 2018. Žalobce nebyl poučen o právech a povinnostech, konkrétně o povinnosti dle § 105 odst. 4 zákoníku práce. Záznam o úrazu nebyl správním orgánem požadován, ač měl být. Vzhledem k tomu, že sám správní orgán I. stupně sepsal a zaslal žalobci seznam všech podkladů, které požadoval, byl žalobce v dobré víře, že splnil všechny své povinnosti a žádné sankce nehrozí. Tento postup odporuje zásadám činnosti správních orgánů.
- 3) Žalobce z opatrnosti namítl, že uložená pokuta je i po snížení žalovaným nepřiměřeně přísná, když neodpovídá jednání žalobce ve vztahu k vytýkaným správním deliktům, je pro žalobce likvidační a neodpovídá také jeho majetkovým poměrům a ekonomické situaci. Žalobce hospodařil v daném období se ztrátou 2 675 000 Kč, která byla z velké části zapříčiněna předmětným pracovním úrazem, když značnou část svých prostředků

musel vynaložit na sanaci způsobených škod na vlastním majetku a dále v souvislosti s poškozeným zdravím zaměstnance. Tímto je žalobce necitelně trestán dvakrát za tutéž věc.

3. Žalovaný ve vyjádření setrval na svém rozhodnutí, že se žalobce předmětných správních deliktů dopustil, a odkázal na napadené rozhodnutí, zejména str. 6-11 a dále na rozhodnutí správního orgánu I. stupně str. 10-20. K námitce vztahující se ke správnímu deliktu dle § 30 odst. 1 písm. s) zákona o inspekci práce, kdy žalobci není zřejmé, co je mu vytýkáno, žalovaný odkázal na explicitní vyjádření na str. 7 napadeného rozhodnutí. Nelze přisvědčit názoru žalobce, že nelze oddělovat trestní odpovědnost stavbyvedoucího a žalobce, když každý subjekt může být potrestán za své vlastní selhání, a není rozhodné, zda byl stavbyvedoucí v trestním řízení odsouzen či nikoliv. Pokud jde o žalobcem uváděný případ kontroly u jiného subjektu pod sp. zn. I10-2019-27, která byla ukončena bez zjištěných nedostatků, žalovaný uvedl, že je potřeba každý případ řešit individuálně a nelze z něj činit paušální závěry. Ke správnímu deliktu dle § 30 odst. 1 písm. n) zákona o bezpečnosti práce odkázal žalovaný opětovně na skutečnost, že žalobcem splněná povinnost (tj. povinnost ohlásit pracovní úraz dle § 105 odst. 4 zákoníku práce) je odlišná od povinnosti nesplněné (tj. řádně a včas zaslat záznam o úrazu stanoveným orgánům a institucím). Žalovaný setrval na tom, že poučovací povinnost se váže k úkonu, nikoliv ke splnění zákonné hmotněprávní povinnosti adresáta právní normy. Pokud jde o snížení pokuty, pak tuto považuje žalovaný za zcela přiměřenou a odpovídající deliktnímu jednání, způsobu spáchání, následkům a okolnostem a taktéž osobním a majetkovým poměrům žalobce.

4. Krajský soud poté, co zjistil, že žaloba byla podána včas ve lhůtě 2 měsíců po doručení písemného vyhotovení rozhodnutí žalovaného, tedy v souladu s ustanovením § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů.
5. Z obsahu správních spisů soud zjistil, že dne 12. 3. 2018 zahájil správní orgán I. stupně s žalobcem na pracovišti „staveniště stavby D48 Rybí- MÚK Rychaltice- silniční most ev. Č. 48-031.1., SO C246“ na adrese silnice I/48, 742 58, Příbor, kontrolu dle ust. § 5 odst. 1 písm. e) v rozsahu ust. § 3 zákona o inspekci práce, jejímž předmětem bylo dodržování pracovněprávních předpisů dle ust. § 3 odst. 1 zákona o inspekci práce, se zaměřením zejména na dodržování povinností vyplývajících z právních předpisů k zajištění bezpečnosti práce a dodržování pracovněprávních předpisů o inspekci práce v souvislosti se vznikem pracovního úrazu. Výsledky kontroly byly shrnuty v protokolu o kontrole ze dne 15. 5. 2018 (dále jen „Protokol“) ze kterého vyplývá následující: Pracovní úraz se týkal zaměstnance žalobce D. R., který dne 10. 3. 2019 v čase 5:30 hod. prováděl na staveništi bourací práce za účelem odstranění mostu, kdy jeho práce spočívala v rozstříhání mostních železobetonových nosníků pomocí hydraulických nůžek namontovaných na pásovém rypadle. Při stříhání posledního krajního pravého nosníku došlo k pádu mostu a současně ke stržení rypadla z výšky cca 7 m na zřícený most, které v okamžiku pádu obsluhoval zaměstnanec R., což mu způsobilo zranění pánve, páteře, míšního kanálu, sleziny, plíce aj. Zranění si vyžádala hospitalizaci delší než 5 dní. Výsledkem kontrolního zjištění bylo, že žalobce nezaslal správnímu orgánu I. stupně záznam o úrazu, kdy tento měl být dle § 6 písm. b) nařízení vlády č. 201/2010 Sb., o způsobu evidence úrazů, hlášení a zasílání záznamu o úraze, v platném znění (dále jen „nařízení vlády č. 201/2010 Sb.“) zaslán nejpozději do pátého dne následujícího měsíce. Tímto žalobce nedodržel povinnost mu uloženou rovněž § 105 odst. 4 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákoník práce“). Dále bylo zjištěno, že bourací práce mostu neprobíhaly podle stanoveného technologického postupu, což bylo v rozporu s požadavkem části XII. bodu 1 přílohy č. 3 nařízení vlády č. 591/2006 Sb., o bližších minimálních požadavcích na bezpečnost a ochranu zdraví při práci na staveništích, v platném znění (dále jen „nařízení vlády č. 591/2006“) a tím žalobce porušil povinnosti dle § 3 odst. 2 písm. q) zákona č. 309/2006 Sb., kterým se upravují další požadavky bezpečnosti a ochrany zdraví při práci v pracovněprávních vztazích a o zajišťování bezpečnosti a ochrany zdraví při činnosti nebo poskytování služeb mimo pracovněprávní vztahy (zákon o zajišťování dalších podmínek bezpečnosti a ochrany zdraví při práci), v platném znění (dále jen „zákon č. 309/2006“) a § 3 písm. b) bod 5. přílohy 3 nařízení vlády č. 591/2006 a části XII. bodu 1. přílohy č. 3 nařízení vlády č. 591/2006.
6. Proti Protokolu podal žalobce v zákonné lhůtě námitky, které byly dne 6. 6. 2018 vyřízeny nadřízeným tak, že se zamítají. Následně byl žalobci dne 25. 2. 2019 doručen příkaz, č. j. 3855/10.30/19-3 ze dne 11. 2. 2019, proti němuž podal žalobce v zákonné lhůtě odpor. Dne 16. dubna 2019 proběhlo ústní jednání, kterého se účastnil jednatel žalobce pan V. Š., který byl poučen o možnosti doplnit dokazování, stanoviska či vyjádření do dne 15. 5. 2019. Tohoto práva žalobce využil a zaslal správnímu orgánu I. stupně nejprve dne 26. 4. 2019 záznam o úrazu zaměstnance a dále dne 15. 5. 2019 vyjádření.
7. Na základě provedeného přestupkového řízení vydal dne 4. 7. 2019 správní orgán I. stupně rozhodnutí, kterým byl žalobce uznán vinným ze správního deliktu na úseku bezpečnosti práce dle § 30 odst. 1 písm. s) a písm. n) zákona o inspekci práce, za což mu byla uložena

pokuta ve výši 365 000 Kč a paušální náhrada nákladů řízení ve výši 1 000 Kč. Prvý přestupek měl spočívat v tom, že žalobce jako zaměstnavatel nezajistil, aby dne 10. 3. 2018 byly bourací práce prováděny podle technologického postupu stanoveného dokumentací bouracích prací, když zaměstnanec R. přestřihával nosníky nejprve od středu mostu doleva a pak přestřihával nosníky od středu mostu doprava, přičemž podle stanoveného technologického předpisu, se kterým byli zaměstnanci žalobce seznámeni, se mělo postupovat tak, že: *“Nosná konstrukce, resp. přepjaté ŽB nosníky budou odstraňovány každý samostatně, postupně od krajního nosníku k ose mostu. Každý jednotlivý nosník bude odbouráván po cca 2m kusech od opěr, poté co se uvolní a dopadne na lože z asfaltového recyklátu, bude rozstříhán a poté bude z nosníků pomocí hydraulických nůžek vydrčován beton a ten následně průběžně odvážen na mezideponii.”* Druhý přestupek měl spočívat v časném nezaslání záznamu o úrazu zaměstnance správnímu orgánu I. stupně. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o kterém bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím.

8. Podle § 101 odst. 1 zákoníku práce je zaměstnavatel povinen zajistit bezpečnost a ochranu zdraví zaměstnanců při práci s ohledem na rizika možného ohrožení jejich života a zdraví, která se týkají výkonu práce (dále jen "rizika").

9. Podle § 102 zákoníku práce

(1) je zaměstnavatel povinen vytvářet bezpečné a zdraví neohrožující pracovní prostředí a pracovní podmínky vhodnou organizací bezpečnosti a ochrany zdraví při práci a přijímáním opatření k předcházení rizikům.

(2) se prevencí rizik se rozumí všechna opatření vyplývající z právních a ostatních předpisů k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci a z opatření zaměstnavatele, která mají za cíl předcházet rizikům, odstraňovat je nebo minimalizovat působení neodstranitelných rizik.

10. Podle § 105 odst. 4 zákoníku práce je zaměstnavatel povinen ohlásit pracovní úraz a zaslat záznam o úrazu stanoveným orgánům a institucím.

11. Podle § 107 zákoníku práce další požadavky bezpečnosti a ochrany zdraví při práci v pracovněprávních vztazích, jakož i zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při činnosti nebo poskytování služeb mimo pracovněprávní vztahy stanoví zákon o zajištění dalších podmínek bezpečnosti a ochrany zdraví při práci.

12. Podle § 3 odst. 1 zákona č. 309/2006 Sb. zaměstnavatel, který provádí stavbu nebo se na jejím provádění podílí jako zhotovitel stavebních, montážních, stavebně montážních, bouracích nebo udržovacích prací bez ohledu na jejich stavebně technické provedení, použité stavební výrobky, materiály, konstrukce, účel jejich využití a dobu jejich trvání (dále jen „zhotovitel“) pro jinou

fyzickou osobu, podnikající fyzickou osobu nebo právnickou osobu (dále jen „zadavatel stavby“) na jejím pracovišti vymezeném dočasně k realizaci stavby (dále jen „staveniště“), zajistí v součinnosti se zadavatelem stavby vybavení pro bezpečný a zdraví neohrožující výkon práce. Práce podle věty první mohou být zahájeny pouze tehdy, pokud je staveniště náležitě zajištěno a vybaveno. Zhotovitelem může být i zadavatel stavby, pokud stavbu provádí pro sebe.

13. Podle § 30 odst. 1 písm. s) zákona o inspekci práce, právnická nebo podnikající fyzická osoba se dopustí přestupku na úseku bezpečnosti práce tím, že poruší povinnost

týkající se organizace práce a pracovních postupů stanovenou v zákonu o zajištění dalších podmínek bezpečnosti a ochrany zdraví při práci nařízení vlády, kterým se stanoví způsob organizace práce a pracovních postupů, které je zaměstnavatel povinen zajistit při práci související s chovem zvířat nařízení vlády, kterým se stanoví způsob organizace práce a pracovních postupů, které je zaměstnavatel povinen zajistit při práci v lese a na pracovištích obdobného charakteru nařízení vlády, kterým se stanoví způsob organizace práce a pracovních postupů, které je zaměstnavatel povinen zajistit při provozování dopravy dopravními prostředky, nařízení vlády o bližších minimálních požadavcích na bezpečnost a ochranu zdraví při práci na staveništích, a nařízení vlády, kterým se stanoví odchylná úprava pracovní doby a doby odpočinku zaměstnanců v dopravě.

14. Podle § 30 odst. 1 písm. n) zákona o inspekci práce právnická nebo podnikající fyzická osoba se dopustí přestupku na úseku bezpečnosti práce tím, neohlásí pracovní úraz a nezašle záznam o něm stanoveným orgánům a institucím.
15. Podle ust. § 21 odst. 1 zák. č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, v platném znění (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) právnická osoba za přestupek neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránila.
16. Podle ust. § 21 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky právnická osoba se nemůže odpovědnosti za přestupek zprostit, jestliže z její strany nebyla vykonávána povinná nebo potřebná kontrola nad fyzickou osobou, která se za účelem posuzování odpovědnosti právnické osoby za přestupek považuje za osobu, jejíž jednání je přičitatelné právnické osobě, nebo nebyla učiněna nezbytná opatření k zamezení nebo odvrácení přestupku.
17. V prvním žalobním bodě žalobce namítl, že jeho odpovědnost ve vztahu k prvnímu z přestupků byla nesprávně dovozena, neboť žalobce neporušil žádný předpis a naopak zajistil veškeré nezbytné podmínky a přijal taková opatření, aby k žádnému úrazu nedošlo. Správní orgány obou stupňů přitom nebyly schopny konkretizovat, jakým povinností žalobce nedostál, které povinnosti svým postupem porušil a jaké další kroky jím měly být učiněny, aby ke vzniku škodní události nedošlo.
18. Možnost liberace je upravena v ust. § 21 odst. 1, 2 zákona o odpovědnosti za přestupky. Účelem ustanovení obsahujícího liberační důvod je zabránění sankce ve zcela výjimečných případech, kdy by její uložení odporovalo jejímu smyslu. Liberační důvody představují výjimku z principů objektivní odpovědnosti; jsou nástrojem, jehož cílem je předejít aplikaci neúměrné tvrdosti zákona (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu – dále jen „NSS“ – ze dne 21. 8. 2018, č. j. 9 As 195/2018-27). Z důvodové zprávy k ust. § 21 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky vyplývá, že právnická osoba se zproští odpovědnosti v případě, jestliže prokáže realizaci všech možných opatření, kterými sama zabezpečila splnění dotčené povinnosti. Jde však jen o opatření, která byla objektivně způsobilá provést (zejména zajištění dostatečné a pravidelné kontroly ze strany zaměstnavatele vůči svým zaměstnancům, různá preventivní opatření, ochrana majetku, úroveň řízení apod.). Nemůže se jednat o opatření, která by vzhledem k povaze činnosti právnické osoby vyžadovala zcela mimořádné úsilí či zcela mimořádně nákladné úsilí vymykající se z postupů racionálně se chovající právnické osoby, byť by bylo teoreticky uskutečnitelné, neboť v takovém případě by se již fakticky jednalo o absolutní objektivní

odpovědnost právnické osoby, kterou však právě ust. § 21 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky překonává.

19. V posuzované věci má krajský soud na základě obsahu správních spisů za prokázané, že žalobce v průběhu správního řízení prokázal přijetí řady konkrétních opatření, aby předmětné bourací práce byly provedeny podle příslušného technologického postupu, které mimo jiné souhrnně vymezil na str. 4 podaného odvolání a jichž se také dovolával, když označil skutkové závěry správního orgánu I. stupně za nesprávné. Žalovaný v napadeném rozhodnutí (str. 7) shodně se správním orgánem I. stupně nezpochybnil kroky učiněné žalobcem ke splnění vytýkané povinnosti, ale setrval na tom, že žalobce neučinil vše, co po něm bylo možno spravedlivě požadovat, aby porušení povinnosti zaměstnavatele zabránil. Shodně se správním orgánem I. stupně žalovaný také uvedl, že nevyplývá-li ze zákona nebo jiné právní normy, jakým konkrétním způsobem je nutno zákonem uloženou povinnost splnit, resp. její splnění zabezpečit, je na uvážení a odpovědnosti toho, komu je povinnost určena, jaký způsob jejího splnění zvolí, resp. jakým způsobem řádné a včasné splnění povinnosti zabezpečí. Dále žalovaný uvedl, že žalobce neuplatňoval adekvátní kontrolní mechanismy, které by bývaly měly zabránit, aby byl zvolen takový způsob provedení bouracích prací, jež by byl v rozporu se stanoveným technologickým postupem.
20. Žalobce v podané žalobě, jakož i u jednání před krajským soudem, namítal, že není zřejmé, v čem podle žalovaného mělo spočívat pochybení žalobce, když označení *adekvátní kontrolní mechanismy* je zcela neurčité a obecné a za situace, kdy žalobce splnil všechny podmínky stanovené právními předpisy, není jasné, co ještě měl podle správních orgánů obou stupňů učinit.
21. Krajský soud dal žalobci za pravdu v jeho názoru o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí v části týkající se prvního z označených přestupků. Shodně s žalobcem má krajský soud za to, že závěr žalovaného, že žalobce neučinil vše, co po něm bylo možno spravedlivě požadovat a neuplatňoval adekvátní kontrolní mechanismy, je zcela obecný, bezobsažný a v kontextu žalobcovy konkrétní obrany, tj. výčtů jednotlivých kroků, které učinil, aby škodní události zabránil, není zřejmé ani soudu, jaké postupy žalobce by bylo možno považovat za *adekvátní kontrolní mechanismy*. Obsahem správního spisu má krajský soud za prokázané a žalovaný to také v napadeném rozhodnutí nijak nezpochybňuje, že žalobce učinil řadu úkonů představujících především zcela konkrétní opatření organizačního a preventivního charakteru, která měla zabezpečit hladký průběh bouracích prací. Pokud žalovaný dospěl k závěru, že přijatá opatření byla nedostatečná a absentovaly *adekvátní kontrolní mechanismy*, pak ovšem je povinen takovou úvahu konkretizovat a uvést typově ony kontrolní mechanismy, které by v dané situaci za adekvátní považoval. Pokud žalovaný u jednání před krajským soudem tvrdil, že napadené rozhodnutí nemůže být nepřezkoumatelné, neboť úvahy správního orgánu neabsentují, krajský soud tento jeho názor nesdílí. Za situace, kdy žalovaný na jedné straně nezpochybňuje kroky učiněné žalobcem ke splnění jeho povinnosti a na druhé straně tvrdí, že neučinil vše, co po něm bylo možno spravedlivě požadovat, je pak nezbytné, aby takovéto úvaze žalovaný dal konkrétní obsah. Jelikož tak žalovaný neučinil, je napadené rozhodnutí v této části skutečně nepřezkoumatelné. Krajský soud nesdílí ani argumentaci žalovaného uvedenou u jednání před krajským soudem, že to, co měl žalobce konkrétně udělat, je seznatelné z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, které vystihuje, co žalobce nedodržel a které povinnosti nesplnil. Správní orgán 1. stupně na str. 15

napadeného rozhodnutí uvedl, že žalovaný nezajistil, aby na daném místě a v danou dobu byly splněny požadavky na organizaci práce a pracovní postupy tak, aby předmětné bourací práce byly prováděny pouze podle technologického postupu. Tomu se žalobce bránil mj. v podaném odvolání tvrzením o náležitém proškolení nejen zaměstnance R., ale také jeho nadřízeného stavbyvedoucího A. Správní orgán I. stupně ani žalovaný však již nespecifikovali, jaké požadavky na organizaci práce a pracovní postupy mají za daného stavu na mysli. Žalobce konkrétně brojil v podaném odvolání proti závěrům správního orgánu I. stupně tím, že uvedl všechna opatření, která učinil. Na tuto obranu však žalovaný reagoval toliko zopakováním závěru správního orgánu 1. stupně, že za situace, kdy právní norma nestanoví, jakým konkrétním způsobem je nutno zákonem uloženou povinnost splnit, je na uvážení a také odpovědnosti nositele této povinnosti, jaký způsob jejího splnění zvolí. Tato argumentace je však opět zcela obecná a v podstatě prakticky vylučující jakoukoliv možnost liberace. Krajský soud v této souvislosti opětovně odkazuje na důvodovou zprávu k ust. § 21 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky (viz odst. 18 tohoto rozsudku), podle které nelze sousloví *realizace všech možných opatření* (v zákoně přesně *veškeré úsilí* – pozn. soudu) vnímat doslovně, jelikož po povinném subjektu lze požadovat jen přijetí takových opatření, která je povinný subjekt objektivně způsobilý provést, neboť od něj nelze důvodně vyžadovat mimořádné úsilí či postupy vymykající se racionálnímu chování, byť by bylo teoreticky možné. Z pohledu tohoto výkladu bude nezbytné, aby se žalovaný v dalším řízení zabýval žalobcem tvrzenými liberačními důvody i vymezením obsahu jím užitého pojmu *adekvátní kontrolní mechanismy*.

22. Další žalobní bod se týkal přestupku, který spočíval v nezaslání záznamu o úraze správnímu orgánu I. stupně v předepsané lhůtě. Krajský soud nesouhlasí s názorem žalobce, že došlo k porušení poučovací povinnosti správním orgánem 1. stupně a že účel příslušného ustanovení § 105 zákoníku práce byl naplněn. Je nezpochybnitelné, že správní orgán 1. stupně prováděl bezprostředně po škodní události u žalobce kontrolní činnost a že událost byla šetřena také orgány činnými v trestním řízení. Zákonnou povinností žalobce ve smyslu § 105 odst. 4 zákoníku práce však bylo zaslat řádně a včas záznam o úrazu svého zaměstnance určeným orgánům a institucím. Není sporu o tom, že k pracovnímu úrazu došlo dne 10. 3. 2018 a žalobce stíhala povinnost podle zákoníku práce ve spojení s § 6 písm. b) nařízení vlády č. 201/2010 Sb., který určuje, že „zaměstnavatel zašle záznam o úrazu za uplynulý kalendářní měsíc nejpozději do pátého dne následujícího měsíce příslušnému oblastnímu inspektorátu práce, došlo-li k úrazu u fyzické nebo právnické osoby, která podle jiného právního předpisu podléhá jeho kontrolní působnosti.“ Námitka žalobce, že o této povinnosti nebyl poučen, je lichá, neboť se jednalo o povinnost stanovenou primárně zákonem (zákoníkem práce), takže ji měl respektovat bez dalšího. Krajský soud se ohledně druhého z přestupků plně ztotožnil se závěry správních orgánů obou stupňů včetně jejich odůvodnění, takže nepovažuje za nutné je opakovat (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný ve Sb. NSS pod č. 1350/2007). Druhý žalobní bod proto krajský soud shledal nedůvodným.

23. Důvodností třetího žalobního bodu se krajský soud nezabýval, neboť to s ohledem na své závěry učiněné ve vztahu k prvnímu žalobnímu tvrzení shledal předčasným. V novém řízení bude nezbytné, aby se žalovaný poté, co přezkoumatelným způsobem vypořádá odvolací námitky ve vztahu k prvnímu přestupku, jímž byl žalobce uznán vinným, znovu zabýval otázkou sankce a její výše. Jakékoliv hodnocení soudu za této procesní situace by bylo předčasné a nepřipustné z pohledu principu dělby moci výkonné a soudní.

24. Na základě shora uvedeného krajský soud napadené rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí (ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.) a současně věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (ust. § 78 odst. 4 s. ř. s.), v němž je žalovaný vázán právním názorem soudu vysloveným v tomto rozsudku (ust. § 78 odst. 5 s. ř. s.).
25. O nároku na náhradu nákladů řízení bylo rozhodnuto v souladu s ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., když procesně úspěšnému žalobci vzniklo právo na náhradu nákladů sestávajících ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3000 Kč a dále z nákladů za právní zastoupení, a to za 5 úkonů právní služby po 3 100 Kč (převzetí a příprava, sepsání žaloby, porada s klientem dne 23. 4. 2020, porada s klientem dne 27. 4. 2021 a účast u jednání před krajským soudem) a 5 x režijní paušál po 300 Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), c), d), g), a § 13 odst. 4 zákona č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, v platném znění), tj. celkem 17 000 Kč. Odměna advokátovi byla zvýšena v souladu s ust. § 57 odst. 2 s. ř. s. o částku, jež odpovídá příslušné sazbě daně, kterou je advokát povinen uhradit. Náklady za právní zastoupení žalobce činí celkem 20 570 Kč. Celkové náklady žalobce v tomto soudním řízení představuje částka 23 570 Kč. Soud nepřiznal žalobci náhradu nákladů právního zastoupení za písemné podání ze dne 24. 4. 2020, když se nejednalo o účelně vynaložené náklady žalobce, neboť toto podání odůvodňovalo návrh na odkladný účinek žalobě, s nímž však žalobce úspěšný nebyl, když usnesením ze dne 16. 4. 2020 č. j. 22 Ad 2/2020-21 soud žalobě odkladný účinek nepřiznal.
26. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a zák. č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, v platném znění (dále jen „o. s. ř.“) týkající se nabytí právní moci rozhodnutí stanovil soud žalovanému k plnění lhůtu 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (ust. § 54 odst. 5 s. ř. s., § 159 a § 168 o. s. ř.). Podle ust. § 149 odst. 1 o. s. ř. za použití ust. § 64 s. ř. s. zavázal soud žalovaného zaplatit náhradu nákladů řízení k rukám advokáta, který žalobce v řízení zastupoval.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 28. dubna 2021

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje

[Zadejte text.]

Shodu s prvopisem potvrzuje